

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Phantasie

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972049601408.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmøe!
Hist fra din Fødestavn, over Kattegats Bølger, de grønne,
Hid gjennem Stadens Larm sig trængde dit Rygte saa venligt,
Prisende høit dit Navn og høit dine tusinde Kunster,
Mange som Havets Sand, hver blank som Stjernen paa Himlen!
19 Aldrig saae dig mit Øie; men Øret drak saa begjærligt
Hver en Tone, som klang, berømmende dig og din Ynde;
Hvert et Ord var en Gnist, der slog i mit Bryst som en Lynild,
Tændte hver Draabe Blod, der bruser igjennem mit Hjerte,
Gav mig et høiere Liv, et Liv, jeg før ei har levet,
Glemte er den svundne Dag, en blankere Sol er op? runden!
Lifligt toner min Sang; thi Strængene taler om dig jo:
Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjold? møe!
Ak! hvi skiller os da den bjerghøie Bølge, den sortblaae!
Gid jeg kun aandede hist den Luft, som qvæger dit Hjerte,
Ak! som fylder din Barm, og hæver de svulmende Bryster,
Kunde jeg høre din Røst, og varmes i Øinenes Straalhav:
Tidligt, før Vaarsolen steeg, vi roede paa blinkende Havfjord,
Meded' med Silkesnor, os hældende ud over Baaden,
Eller vi droge et Vaad, os støttende fast paa vort Fodblad,
Talde saa siden i Roe paa Bredden de sprællende Fiske.
Hornet kalder til Jagd, alt snuse de kobblede Hunde;
20 Kom, o! Huldeste kom, din Ganger vrinsker i Gaarden,
Bygget let som en Hind, og tygger den skumhvide Mile,
Stolt af at/ bære dig frem over Mark, gjennem Skov, ind i Krattet!
Kom, lad mig løfte dig op: - ha! søde, kostbare Byrde!
Rank jo kneiser du der med de hvide, viftende Strudsfjer
Høit paa den sorte Hat, ned strømme de bølgende Lokker.
Hen over grønningen Eng vi tumle de vælige Heste,
Skyggen modtager os da; gjennem Busk og Løvværk med Raslen
Fare vi flink afsted; - hør! Bøssen knalder ved Mosen,
Jægerens vilde Raab, og Glam af de sporende Hunde!
Hjorten, han faldt i sit Løb, og Donerne have vi fundet
Fulde af spættede Fugle, nu Krumhornet raaber os: kom! kom!
Vel da, vi skynde os hen, hvor Druen perler i Glasset,
Druen, som fødtes i Syd paa Spaniens brogede Høie!
Sæt dig i Græsset her, hvor Egen hvælver sin Krone;
Jægere, støder i Hornet! min Dronning hæver Pokalen!
Maatte jeg, yndige Pige, blot eengang kysse din Læbe,
Favne dit smækkre Liv, - mit Hjerte siger det forud, -
21 Vistnok drak jeg en Ruus, at aldrig meer jeg blev ædru!
Her, mit Hjertes Møe! jeg rækker dig rullede Blade,
Komne fra Cubas Øe; see, tænd dem, Elskte, ved Arnen!
Altfor salige Blade! I kysse de friskrøde Læber,
Vist er' I bedre end jeg: den Salighed slukde mit Liv ud!
Hjemad ride vi nu, og Vestens Blade med Virak
Hvirvle som hvidblaae Skyer bagefter de travende Hopper.
Aftenrøden i Vest, som farved din Lok og dit Ansigt,
Sank udi Havets Skjød, da let du sprang af din Ganger.
Læg din fjedrede Hat, og flæt dine kulsorte Lokker,
Hist i den funkende Sal man venter dig, Hulde, med Længsel.
Stolte Møe! du hersker i Tonernes Rige som Dronning,
Lokker af dreiede Rør og af spændte Strænge, - o! Troldom!
Hjertegribende Klang, liig Alfernes Stemmer om Natten.
Dybt i mit Bryst stærkt toner din Gjenklang; underligt klager
Der Hoboernes Røst, som Elskerens venlige Natsang,
Hornet sukker saa dybt, det tyder den Længsel, mig tærer,
Og Violinens Stræng mit Elskovsliv og min Flamme;
Contrabassen gaaer sin faste, stadige Grundgang,
22 Klinger udi min Barm, som Troskab, evig og fjeld? fast.
Brusende Bifaldsraab dig møde fra Læbe til Læbe:
Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmøe!
Hører du hisset alt de spillende Toner af Fløiten?

Vil du, Bedste, som jeg, saa svæve vi ned gennem Rækken,
Og din ringede Lok vil vifte om Lilier og Roser;
Eller vi slynge os rundt i Valsens svævende Søgang,
Du, en fyrig Komet, fordunkler med Straalen hver Stjerne.
Salighed, ak uden Maal! du hviler dig her i min Arm trygt,
Tæt ved mit bankende Bryst; - du hører, det ban? ker af Længsel?
Nei! du er rolig og glad, mig evigt min Lue fortærer!
Dækket faldt fra mit Blik; jeg stod i Natten og drømde
Ak! den lifligste Drøm, nu tier min Harpe forfærdet.
Ene stander jeg her, og stirrer mod Himlen og Stjernen,
Strækker min Arm imod Vest, og favner kun nat? lige Vindpust.
Vift over Land, over Søe, bring hende mit Suk og min Klage!
Ak! hun ændser dem ei, hun ahner jo aldrig min Elskov!
Rolig du stormende Bryst, mit bankende Hjerte sov sødt kun!
Fryd dig, at du i Sang de pinende Qvaler kan lindre,
23 At du ved Harpens Stræng kan tolke, hvad evigt du lider,
At du kan prise den Møe, som aldrig Øiet har skuet, -
Syng ved Dag og ved Nat af fuldeste Bryst hendes Priis da:
Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjold? møe!